

Agustí Ensesa Bonet

Escola de Tastavins del Gironès

El vi

Valdubón Diez

Vi d'aniversari

Elaborat amb l'assessorament d'un equip de deu persones format per enòlegs, sommeliers, xefs de cuina, periodistes i comerciants. És un vi amb un bonic color vermell viu. Aroma amb una primera impressió fresca amb notes de fruits vermells madurs i notes especia-

des i de torrats. En boca es noten uns tanins fins, madurs i ben integrats. Pas de boca vellutat, suau i darrere gust llarg i molt intens. Entre l'equip d'assessors per a l'elaboració d'aquest vi hi ha Meritxell Falgueras, autora del llibre *Presumeix de vins en set dies*; Jordi Grau Segarra, director de la vinoteca Vins i Licors Grau de Palafrugell; Custodio Zamarra, emblematíc sommelier del restaurant Zalacain, de Madrid; Adolfo Heredia i Javier Aladro, enòlegs del celler elaborador; el xef Jesús Ramiro, de Valladolid; els periodistes Aníbal Coutinho

i Javier Perez Andrés; el sommelier Rafael Sandoval; i Mayte Santa Cecilia, experta en marketing vitivinícola. És un projecte únic promogut per celebrar el desè aniversari del celler. Preu aproximat: 25 euros.

El celler elaborador: El celler Valdubón està ubicat a la Ribera de Duero i pertany al grup Freixenet. Per a més informació: www.valdubon.es i www.girovi.cat.

Col·leccionisme

L'any nou

Aquestes dates afavoreixen la recopilació de material molt divers

En el col·leccionisme popular, de costums i temàtica molt diversa, és precisament en plenes festes nadalenques, de Cap d'Any i de Reis, quan els aficionats poden fer el seu particular «agost». S'arriba a generar i a emprar tanta quantitat de material al·lusiú, estretament relacionat amb aquestes dates, que els col·leccionistes de molt diferents branques ho tenen molt fàcil, perquè amb gairebé cap despesa econòmica poden aconseguir objectes curiosos de tota mena.

A banda de les tradicionals nadalles, arribat l'any nou entrem en el terreny dels calendaris i de les agendes. Però no s'acaba aquí, sinó que molts aficionats tindran aquestes dies ocasions immillorables per aprovisionar-se de xapes de cava; de dècims i números de la loteria nacional –els no premiats, evidentment–; de vitoles o faixes de cigar –un vestant pràcticament extingit, ara per ara–; de programes d'impresma que anuncien tot tipus d'actes i d'espectacles nadalencs i d'altres; de figures de pessebre i de composicions o diorames complets relacionats amb aquest costum, entre la devoció i la tradició costumista; dels calendaris abans esmentats, que es presenten de mil maneres diferents –en el cas dels petits o de butxaca, publicitaris en la seva major part i sovint emprats per oferir sèries o col·leccions de les més variades temàtiques, el seu tantany facilita la classificació i posterior encaix en els àlbums–. També és un bon moment per recopilar segells de correus i demés efectes filatèlics, tant del propi país com d'altres administracions postals; llibres; contes, tebeos o còmics; suplementes especials de diaris i revistes; resums i balanços d'activitats d'entitats i d'institucions; punts de llibre; publicitats d'entitats bancàries, de comerços i d'establiments d'hostaleria...

Hi va haver una època, durant les primeres dècades del segle passat, en què les felicitacions nadalenques i d'any nou es materialitzaven a través de targetes postals del tipus romàntic, com les que reproduïm i que anunciaven l'entrada de l'any 1911, tot just un segle enrere. Ja aleshores no tota la simbologia nadalenca s'oferia a través de la imatgeria religiosa, sinó que es recorria a signes contemporanis i populars, portadors

igualment dels millors desitjos de felicitat, de pau, de salut i de sort entre els corresponents.

L'hàbit de recollir i de conservar aquests vestigis propiciarà el seu repàs posterior, la consulta i la rememoració de fets puntuals, propis i aliens, i arribar fins i tot a conformar una col·lecció temàtica que al cap dels anys podrà despertar elogis i deparar moltes satisfaccions.

Gironins del segle XIX

Francesc Oms Buxons

Feia un parell de dies que havia arribat i continuava sense acabar de trobar-s'hi a gust. Tot li semblava exagerat. Les avingudes amplíssimes, concorregudes per carruatges que aixecaven eterns núvols de pols; gent molt ben vestida, atrafegada amunt i avall, sempre semblant que estaven fent tràmits urgentíssims... No, no li feia el pes. Enyorava la calma del poble, i sobretot, aquell mar blau que l'havia bressolat des que era un infant.

Francesc Oms Buxons va néixer a Blanes l'abril de 1786 i, com bona part dels seus avantpassats, va seguir la carrera de medicina. Va començar els estudis a la universitat de Cervera i el 1810, quan tenia 24 anys, va aconseguir el títol de batxillerat en aquella disciplina. Eren uns moments molt complicats per al país, que patia la invasió de les tropes napoleòniques. Això va provocar que Francesc Oms Buxons es veiés obligat a passar la revàlida del títol de metge a Tarragona i no a Barcelona, com li hauria pertocat, però la capital catalana es trobava en mans dels francesos.

Una vegada acabat el conflicte, tot va retornar lentament a la normalitat. Aquest metge blanenc, per exemple, es va doctorar a Madrid el 1816 i dos anys més tard esdevenia soci corresponent de la Reial Acadèmia de Medicina de Barcelona. Aleshores, ja exercia a la seva localitat com a metge del port i, a més, les autoritats li encarregaven el seguiment d'alguns brots epidèmics que es produïen a les zones de Malgrat i Arenys.

Amb el pas dels anys, i en anar consolidant la seva reputació, va anar ocupant diversos càrrecs. Alguns directament vinculats a la seva professió, com ara el d'inspector de sanitat o el de vicepresident de la junta de beneficència; en canvi d'altres estaven relacionats amb la política local, com el de regidor de l'ajuntament de la seva ciutat. Paral·lelament a tota aquesta activitat, també va publicar un parell de llibres arran de les seves experiències professionals: *Tratado sobre las mujeres* i *Erudición Médica* són els títols de les obres.

Francesc Oms Buxons va morir a Blanes el gener de 1852, quan encara no tenia 66 anys. Dos dels seus fills, Lluís i Ramon, van mantenir viva la tradició mèdica de la família i van continuar la nissaga de doctors Oms, que tan íntimament lligada va estar a la història de la vila selvatana.

Xavier Carmaniu Mainadé
Historiador i periodista

Xavier Romero